

вървѣше по Апиевия пжтъ и наближи Римъ, срещна хора, които съ бързи крачки идѣха отъ тамъ. Тѣхнитѣ тревожни лица, бързотията и неспокойствието имъ обърнаха вниманието му. Той ги попита, защо сж тѣй възбудени.

— Назадъ, човѣче, отговори му тѣ. Цѣлиятъ Римъ е въ пламъци.

„Римъ въ пламъци? Акта е въ Римъ!“ Това бѣ първата мисълъ, която мина презъ ума му. Той започна да тича, умори се и пакъ намали хода си, за да събере сили.

Колкото повече наближаваше града, толкова повече неговата грижа и страхъ се увеличаваха. И когато дойде на това мѣсто отъ Апиевия пжтъ, отдето можеше да се вижда цѣлиятъ градъ, предъ очитѣ му се откри една ужасна гледка. Изглеждаше, като-че-ли цѣлиятъ Римъ е въ пламъци. Низината бѣше изпълнена съ димъ, който като облакъ лежеше плътно върху земята и забулваше всичко. Огнени стълбове, каквито обикновено се издигатъ при пожаръ, не се виждаха. Една дълга ивица, прилична на утрenna заря, се простираше надъ една висока стена отъ димъ, — тукъ съвсемъ черна, тамъ розова или кръвно-червена. Освенъ този димъ и тая червенина, нищо друго не се виждаше на хоризонта.

Силенъ вѣтъръ духаше отъ това ужасно огнище и носѣше димъ и миризма отъ пожаръ. И колкото повече Силасъ наближаваше, толкова повече тѣ ставаха по-гъсти и задушливи.

Пжтътъ се пълнѣше съ обезумѣли хора, които като луди поглеждаха къмъ пожара и крещѣха, че свѣтътъ се свършва. Колкото по-нататкъ отиваше Силасъ, толкова повече бѣгълцитѣ се увеличаваха. По едно време тѣ станаха толкова много, че не можеше да се помине. Пешеходци съ товарчини на гърбоветѣ, натоварени коне и мулета, коли, пълни съ покщнини, носилки, въ които седѣха богаташи, носени отъ тѣхнитѣ роби — всичко това образуваше едно ужасно гъмжило, една шумна бърканица. Животнитѣ прѣхтѣха и цвилѣха отъ страхъ, хората крещѣха, охкаха, молѣха боговетѣ или проклинаха своята сждба. А нови и нови тѣлпи отъ мъже, жени и деца идѣха подиръ тѣхъ.

Силасъ престана да разпитва, защото или не го чуваха, или неразбрано му отговаряха. Той бързаше напредъ.

Пжтътъ му все повече и повече се задрѣстваше. На мѣста той биваше обхващанъ и отнасянъ отъ вълната, която се лѣеше